

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. április 23.
(konfirmáció vasárnap)**

Horváth Géza

NE LÉGY HITETLEN, HANEM HÍVÓ

Énekek: 65,1; 391,1-3; 370,1-3; 329,2; 434

Alapige: Jn 20,24-29

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.”

Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békeség nektek!” Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide ujjadat, és nézd meg a kezemet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívó. Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel, boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Imádkozzunk!

Anyaszentegyháznak áldott alapja és drága feje: Úr Jézus Krisztus, dicsőítünk és magasztalunk téged örökké élő, köztünk lévő, mint akiről valljuk, hogy igéd, Lelked és fenséged által itt vagy közöttünk, és soha nem távozol el tőlünk.

Hadd köszönjük, hogy te vagy az, aki szólsz, aki megszólíatsz bennünket. Köszönjük, hogy te ismersz igazán mindnyájunkat, akik itt vagyunk. Tudod, hogy honnan jöttünk, és tudod, hogyan megyünk innen ki a templomból majd. Valljuk, hogy ismered járásunkat, ülésünket, felkelésünket. De ami számunkra még megdöbbentőbb: ismered a gondolatainkat. Köszönjük, hogy belátsz az életünkbe, mert előtted leplezetlenek és mezítelenek mindenek. Ugyanakkor nagy vi-

NE LÉGY HITETLEN, HANEM HÍVÓ

gasztalás is ez nekünk, mert tudod, hogy mire van szükségünk, mi kell nekünk. Tudod, hol tudsz gyógyítani bennünket, hol akarsz bennünket megszentelni, tisztítani. Hol akarsz bennünket visszaterelni utadra.

Köszönjük, Urunk, hogy így állhatunk most meg ezen a reggelen előtted. Hálát adva neked, hogy tartottad a testünket, hogy erre a napra is felébredhettünk, és idejöhettünk a házadba.

Kérünk, áldd és szenteld az istentiszteletünket. Jövel Szentlélek Úr Isten, és tégy bizonyosságot az Atyáról és a Fiúról.

Ámen.

Igehirdetés

Amint azt talán mindannyian tudjátok is, a következő istentiszteleten konfirmáció lesz a gyülekezetben. 40 testvérünk készül arra, hogy hitvallást és fogadalmat tegyen, és közülük majd hét testvérünket meg is keresztelünk, akik eddig még nem részesültek a keresztség sákramentumában.

Mivel egy igehirdetést szoktunk mondani, ezért a számotokra is ennek az igének az üzenetét szeretném elmondani, mert ennek a történetnek az az érdekessége, hogy éppen húsvét után egy héttel történt. Mint ahogy mi is most húsvét után egy héttel vagyunk.

Ennek az igének a története az, hogy Tamás, egy a tizenkettő közül, Jézus Krisztusnak a tanítványa, nincs közöttük húsvét vasárnap estén, amikor Jézus Krisztus feltámadt és megjelent közöttük – így is mondhatjuk: a gyülekezet közösségében. A többi tanítvány ott van és utána majd boldogan mondják Tamásnak: láttuk az Urat.

Eltelik egy hét, és a következő vasárnapon, amikor együtt vannak, Jézus Krisztus megjelenik újból közöttük, és azt mondja Tamásnak: „Gyere, bocsásd az ujjadat ide a szegek helyébe, az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívó.” Azután Jézus Krisztus elmond egy tanítást. Azt mondja: „Mivelhogy láttam engem, Tamás, hittél, de boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Ezért nézzünk meg ennek az igének a fényében néhány lelki üzenetet, hogy ennek a Tamásnak milyen nehéz volt hinni. Nézzük meg azt, mit jelentett az, hogy nem volt a gyülekezet közösségében, és mit jelent számunkra ez a kijelentése Krisztusnak ma is: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Mit tudunk a Szentírásból Tamásról? Elég keveset. Ritkán szólal meg, de amikor megszólal, akkor tudjuk, hogy Tamás egy introvertált, befelé forduló, olyan töprengő, kétségeskedő tanítvány volt, aki mindent meg akart érteni, ha valamit nem értett meg, azt meg kimondta őszintén, mint ahogy a János 14-ben is kimondja: „Mester, nem tudjuk az utat, hogy hová mégy.”

Most is kimondja azt, amit gondol, és azt mondja: „Semmiképpen el nem hiszem.”

De én Tamást nem mondanám el mindenféle hitetlenkedő Tamásnak. Tudniillik a Szentírásból úgy látom, hogy a többi tanítvány sem volt sokkal különb hitben és hitre nézve. Onnan tudjuk ezt, hogy amikor a Szentírást olvassuk, akkor a többi tanítvány mit mond ennek a Tamásnak. Azt mondják Tamásnak:

„Láttuk az Urat.” Holott inkább mit kellett volna mondaniuk? Azt kellett volna mondaniuk, hogy hallottuk az Urat. Hiszen amikor Jézus megjelenik közöttük, akkor így köszönti őket: „Békesség nektek!”

És ha az egész Szentírás üzenetét vesszük, akkor tudjuk, hogy az, ha valaki látta az Urat, az még nem sok mindent jelentett. A sok, a több mindig az volt, ha valaki hallotta az Urat, és hitt annak, amit az Úr Jézus Krisztus mondott. Ez mindig több volt. Ezért is van a végén ez az ige: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Nézzük csak meg: Jézus Krisztust sokan látták, de ebből semmiféle hit nem fakadt. Látták Poncius Pilátus is az Úr Jézus Krisztust, még sem hitt. Látták a katonák, mégis csak egy százados tesz bizonyosságot, ami Jézus Krisztusban tulajdonképpen láthatatlan: bizony, ez Isten Fia volt. Mert ő is nem azt nézi, amit lát, hanem azt látja, ami láthatatlan Jézusban: „Bizony, ez az ember Isten Fia volt.”

Aztán látták a főpapok, látták a főpap udvarában levők. Hányan látták Jézust! És valljuk meg őszintén, hogy a látás nem hozott számukra hitet. Ezért a tanítványoknak az a mondata: „Láttuk az Urat!” Az azt jelenti nekünk, hogy sokkal jobb lett volna, ha azt mondták volna: Hallottuk az Urat. Megszólalt Jézus.

Mert az egész Szentírásnak az az üzenete számunkra, hogy Jézus Krisztust azóta nem lehet látni, de hallani lehet és kell! Pál apostol írja az igében, hogy ha ismertük is az Urat test szerint, de többé nem ismerjük.

János apostol írja később majd, nem olyan sokkal ezután az evangélium leírása után, az első levelében a nagy ígét: „Mi láttuk, hallottuk, tapintottuk kezeinkkel” és hogy folytatja az apostol, mert ott a lényeg, ahogy folytatja: „És hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk, ahogy nekünk közösségünk van az Atyával.” — Vagyis János apostol leírja azt, hogy akik látták az Urat és akik hallják a hirdetett ígét, ugyanolyan drága hitben lehet részük. Nekünk megadatott — mondja János —, hogy láttuk, hallottuk, tapintottuk az életnek igéjét, de hirdetjük nektek, mert az igehirdetés által munkált hit, amit az Isten Szentlelke munkál a szívünkben, az nem kevesebb, nem értéktelenebb, mint azoké, akik Jézus Krisztust látták és tapintották, mert a közelében voltak.

Mert a hit hallásból van, mondja számunkra Isten igéje. A hallás pedig az Isten igéje által.

Voltak olyanok, akik megmondták: látni akarjuk Jézust, de a mi számunkra van egy sokkal fontosabb vágy, egy sokkal nagyobb kérés: hallani akarjuk Jézust.

És milyen csodálatos, hogy Jézus Krisztus ott megszólalt a gyülekezet közösségében. Ezért is drága és fontos nekünk a gyülekezet, mert ott jutott Tamás is bizonyosságra. Ott találkozott Jézus Krisztussal, és azóta is a gyülekezet közösségében lehet Jézus Krisztust hallani.

Van egy nagyon drága tanítása Isten igéjének, mégpedig az, hogy amikor emberek hirdetik az ígét, ők csak beszélnek, de közben maga az Úr szólal meg. Mondok néhány ígét, amiből látjátok, hogy ez valóban így van.

Pál apostol így ír egy gyülekezetnek. Azt kéri tőlük: imádkozzatok, hogy adassék nékem szó számnak megnyitásakor. Ez nem azt jelenti, hogy Pál apos-

NE LÉGY HITETLEN, HANEM HÍVÓ

tol nem tudott beszélni, hanem azt mondja: megnyitom a számat beszédre, de ha nem adatik nekem szó, akkor nem tudok mit mondani.

Azóta is így van, a gyülekezetben Jézus Krisztus van jelen. A gyülekezetben Jézus Krisztus szólal meg. A reformátorok úgy mondták ezt: Isten igéjének hirdetése az maga az Istennek az igéje. Emlékezzetek, mikor Jézus azt mondta az övéinek: nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a mennyei Atya szól. Az Isten szólal meg.

Éppen ezért a Szentírásnak az a nagy üzenete, amit Pál így fogalmaz meg egy másik helyen, amikor a thesszalonikabeliek hitét dicséri, akkor azt mondja: nem úgy fogadtátok Isten beszédét, mint emberek beszédét, hanem mint Isten beszédét, mivelhogy valósággal az is. A gyülekezetben ezért az igehirdetés azt jelenti, hogy maga Isten szól. Úgy szoktuk ezt megfogalmazni teológiai nyelven, hogy a Biblia szerint az az élő gyülekezet, ahol Isten beszél. Az a halott gyülekezet, ahol Istenről beszélnek. — Értjük ezt a bibliai kifejezést?

Mert lehet Istenről beszélni, vannak is helyek, ahol Istenről sok szépet, nagyon sok jót el tudnak mondani. De az élő gyülekezet csodája mindig az, hogy ott nem Istenről hallunk valamit, hanem maga az Úr szólal meg. Megállt a közepén a feltámadott Jézus és rájuk köszönt, megszólítja őket: „Békesség nektek!”

Tehát az élő gyülekezetben az igehirdetésnek nem tárgya az Isten, hanem alanya az Isten, aki megszólal. — Ezért olyan borzasztó, ha valaki nincs a gyülekezetben. Tamás azon az estén nem volt a gyülekezetben. Nyugodtan lehet ezt az ígét is mondani azoknak az embereknek, akik akár nekem, akár nektek bizonygatni akarják: ők hisznek és nekik ehhez nem kell a gyülekezet. Ma egyre több ilyen, ú. n. magányos hívó van, mert ő az Interneten meghallgatja. De az a kérdésem: hogy úrvacsorázik, hogy részesül a sákramentumokban? Sehogy. És bizonygatja, hogy neki nem kell ehhez a gyülekezet.

Ez a történet arról is beszél nekünk, hogy látjátok, milyen nehéz bennünket meggyőzni és legyőzni? Azért nehéz bennünket meggyőzni és legyőzni, mert így születünk. Ilyen kételkedőn, ilyen hitetlenül, ilyen hitetlenkedve, ilyen kétségességedve, és így hozzuk meg döntéseinket, létesítünk kapcsolatot, végezzük munkánkat, neveljük gyermekeinket, és aki így tesz, az így is fog meghalni.

Isten pedig azért teremtette az embert, hogy az Ő dicsőségére éljen és Őt szolgálja, magasztalja, és ebben kiteljesedjen, és öröme legyen, és ezt boldogan tegye.

Azt mondja az ige: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Tegyük fel a másik kérdést: Kik hisznek? Mert megint sokakkal találkozunk, akik azt fogják mondani: ők is hisznek. Ha megtudják a környezetetekben, hogy templomba jártok, akkor azt fogják mondani sokan az emberek: jaj, én is hiszek!

Kik hisznek? A Biblia szerint szeretném megadni a választ ma. Ha valakinek van élő hite, akkor az életében láthatóvá válik és nyilvánvaló lesz. ha életünkben a hit láthatóvá válik gyümölcsökben, cselekedetekben.

Figyeljük meg a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetét, a hithősök felsorolását. Itt sokszor olvassuk, hogy valaki hitt. Nem azt mondja a Szentírás: hitt Ábrahám,

mert Isten neki sok szépet mondott, hanem azt: és elindult, nem tudva hova megy.

Hittek Mózes szülei és rejtegették a gyermeket, mert ők nem félték a király haragjától.

A hit mindig azt jelenti, hogy valamiben ez a láthatatlan csoda, amit Isten ajándékoz nekem, az én halandó testemben, az én nyomorult életemben valamiképpen mégis felragyog. A kicsiny hit kicsiny gyümölcsökben, a nagyobb hit nagyobb gyümölcsökben, de mégis valamiképpen a hit látható lesz az életben.

Milyen nagyszerű lenne, ha mi is el tudnánk mondani: mert valóban nem szájjal hiszünk, hanem szívvel hiszünk az igazságra, de szájjal teszünk vallást az üdvösségre. Szívvel hiszünk, de amit hiszek, arról tudok beszélni, és az meg is jelenik az életben.

Azt mondja Jézus Krisztus Tamásnak: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Mert Jézus Krisztus azt akarja, hogy Tamás boldog legyen, vagyis azt akarja: higgyen. Mert boldogok, akik nem látnak és hisznek. Mert tudja az Úr, hogy másképpen nem lehet az ember boldog.

Ez megint nagyon érdekes tanítása az igének, és inkább így mondom: hit nélkül, Jézus Krisztusban való élet nélkül, nem lehetünk örökké boldogok. Jézus itt erre utal: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Mert itt arra gondol Jézus Krisztus és azt akarja nekünk az Isten igéje megmagyarázni, hogy nekünk olyan boldogságot ad a hit, amely egy örökkévalóságon át tartó boldogság.

A Jelenések könyve szerint nekünk a halálunk percében is boldognak kellene lenni. „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg.” A Jelenések könyvének tanúsága szerint a mennyei világ, amit Jézus Krisztus készít az övéinek, az a boldogság szép hazája. Örökös öröm fejükön — ezt mondja az ige.

Jézus Krisztus olyan boldogságot tud és akar nekünk adni, amit a Heidelbergi kátének a második kérdése már nagyon szépen megfogalmaz. A reformátorok nagyon bölcssek voltak és ismerték az igét. Mert az első kérdés után (most ezt nem ismétlem), megkérdezi a második kérdés: Hány dolgot kell tudnod avégett, hogy boldogul élhess és halhass meg?

Hogy boldogul élhess, arra a világnak is van receptje. A világnak a receptje az: keress sok pénzt, adj meg a testednek mindent, élvezd ki ezt az életet. Csak az a baj, hogy a világnak arra nincs receptje, hogy a halálomban, meg a halálom után hogyan lehetek boldog. Arra csak Jézus Krisztusnak van receptje. És ez a recept, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek. Miért? Mert mondhatná valaki: na, de a hitem nem marad meg a halálom után. Persze, mert átalakul! Mert mivé lesz a hitünk? Látássá! Üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited. És akik hitben jártunk, egy magasabb fokozatban fogunk járni: látásban. A színről-színre látás csodájában.

A hit azt jelenti, hogy ez a boldogság már a földön elkezdődik a hívó ember életében. Ezt jelenti a hit.

Volt is ilyen könyv. Nyugatról jött be annakidején. Még az evangéliumi iratmisszió adta ki. Már e földön boldog lehetsz. — az volt a címe.

NE LÉGY HITETLEN, HANEM HÍVÓ

Azt mondja az ige, hogy Jézusnak arra van receptje, hogy a halál után hogyan lehetsz boldog. Hogy lehetsz boldog akkor, amikor az, ami a világ emberét boldoggá tette, az elvételük tőled? Mert amit a világ mond, hogyan lehetsz boldog, az az embertől a halálban elvételük. Ott már nem számít, mennyi pénze van valakinek. Legfeljebb a gyerekek, az unokák fognak neki örülni, de rajta az már semmit nem segít, hogy mennyi pénze volt.

A Lukács 16-ban olvassuk: meghalt a gazdag. Addig minden nap svédasztalos reggeli, ebéd, vacsora. Azután, amikor meghalt, nem számít, hogy mit tálnak fel a szolgák. Bíborba, patyolatba öltözött mindennap. A legszebb ruhák. De amikor meghal, az már nem számít semmit, hogy miben temetik el. Becsavarják egy lepedőbe.

Amikor Krisztus azt mondja: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” — az arra vonatkozik, hogy hit által te egy olyan boldogságot tudsz megragadni, amely nemcsak erre a földre fog irányulni, hanem az örökkévalóságra is. Hitvallásunk 2. kérdés-felelete erre utal: Hány dolgot kell tudnod, hogy ebben a vigasztalásban boldogul élhess és hallhass meg? Mert nekünk olyan boldogság kell, ami nem csak erre a földi életre szól.

Végül az ige üzenete még a számunkra az, hogy itt a gyülekezetben lehet bizonyosságra jutni és erősödni. Jézus Krisztus megjelenhetett volna Tamásnak egész héten: hétfőn, kedden, vagy szerdán, nem? Eltelik egy hét, és majd a következő alkalommal, amikor a gyülekezet összejön, ott jelenik az Úr Jézus Krisztus, és ott beszél Tamással.

Ezért ennek a napnak a konfirmált testvéreink számára is üzenete lesz és legyen netek is az, hogy legyen számotokra, számunkra fontos a gyülekezet. Így mondta egy néni az előző szolgálati helyünkön: nekünk olyan a gyülekezet, mint egy meleg fészek. Akkor eszembe jutott, hogy mit jelent: meleg fészek? Azt jelenti, mint az állatvilágban, a madárvilágban látjuk, hogy az anya és apa madár, a tojó és a hím gondoskodik a fészekről, ők rakják. A kicsinyek, a fiókák, amelyek kikelnek a tojásból, azok meg élvezik a fészek melegét. De eltelik egy kevés idő, és ők is fészekrakók kell, hogy legyenek.

A gyülekezetre nézve ez azt jelenti, hogy akik hitben erősek, azok felelősek azért (Róma 14,1, 15,1 olvassuk el otthon), hogy a gyülekezet meleg fészek legyen. Ők a fészekrakók. A hitben gyengébbek, meg a hitben még botorkálók, a hitben még indulók, ők fészekrakók, de egyszer majd nekik is fészekrakóknak kell lenniük, akik gondoskodnak a fészek melegéről. Ebben a gyülekezetben megjelenik Krisztus. Ott Krisztus bizonyosságra juttat. Ott Krisztus beszél. Ott Krisztus szól.

Éppen ezért boldogok, akik nem látnak és hisznek, mert látás nem kell a hithez, azt mondja nekünk Isten igéje: ismeret az kell! Mert különben, ha a hit nem ismeretre épül, és nem ismeretre alapul, akkor hiszékenység lesz belőle.

Megmagyarázom, hogyan értem én ezt az ige alapján. A Biblia világosan beszél arról, hogy a hitnek nem a ténye a fontos a számunkra, hanem a hitnek a tárgya kell, hogy fontos legyen nekünk. Ma nem az a kérdés, hogy hiszel, mert hisz a buddhista is, vagy hisz a Jehova tanúja is. Ma sokkal inkább az a kérdés,

hogy mit hiszel? Az meg ismeret nélkül nincs, az ige nélkül nincs. Az igéjében magát kijelentő Isten kijelentése nélkül nem tudom, mit hiszek.

Éppen ezért nagyon fontos, mit hiszel. Nem a hit ténye, hanem a hit tárgya. Azt mondja a Biblia: az ördögöknek is van egy fajta hitük. Ők is hiszik, hogy van Isten. De az élő hit más, mert az ördögök nem tudják azt soha elmondani, hogy a mi hitünk össze van kapcsolva az üdvösségünkkel. Mert ők nem üdvözülhetnek. Mi meg üdvözülhetünk, mert a Bibliában össze van kapcsolva a hit nemcsak a boldogsággal, hogy boldogok, akik nem látnak és hisznek, hanem a Bibliában össze van kapcsolva az üdvösséggel is a hit. Az pedig, hogyan lehet üdvözülni, meg ki az Üdvözítő, azt az igeből tudom meg.

Minek örültek ezek a tanítványok húsvétkor? Hogy látták az Urat! A mi számunkra sokkal fontosabb legyen az, hogy halljuk az ígét, halljuk az Urat. Jézus itt van közöttünk, munkálja a hitünket ígéje és Szentlelke által, és én vallhatom azt, amit megint majd csak a konfirmandusok mondtak tegnap: Hiszem, hogy Isten nekem is bűnbocsánatot, örök életet ajándékoz ingyen kegyelméből.

Erre mondja János: hirdetjük nektek is az ígét, hogy közösségetek legyen az Atyával, ahogy nekünk is közösségünk van és közösségünk legyen egymással.

Áldott legyen Isten, hogy ígérte: a hitet munkáló Szentlelket elküldte, kitöltötte és ma is aktuális a figyelmeztetés: Ne légy hitetlen, hanem hívó! És ma is aktuális a tanítás: „Boldogok, akik nem látnak és hisznek.”

Imádkozzunk!

Köszönjük, Urunk, hogy elénk adtad a Bibliát, az ígét, a kijelentést, mert nem akartál bennünket hit nélkül hagyni.

Köszönjük, hogy megismertetted velünk a te utadat, köszönjük, hogy az üdvösség útját elénk tártad, hogyan lehet üdvözülni.

Magasztalunk, ha itt már sokan elmondhatjuk: hiszek, Uram! De azt is elmondjuk sokszor, hogy légy segítségül hitelenségemben, és azt is elmondjuk és azért is imádkozunk, hogy növeld a hitünket.

Kérünk, Urunk, hogy a gyülekezetben mindig te szólj, mert ha nem te szólsz, Uram, a szó fülig aligha érhet, de szívig nem mehet. De ha te szólsz, akkor szól hangodból a jóság, és ha te szólsz, akkor nyílik a szív. Ha te szólsz, akkor van megtérés, akkor van bűntől való elfordulás, akkor van megszentelt szolgáló életre való törekvés.

Köszönjük, hogy ma is munkálkodsz, Uram. Imádkozunk a konfirmáló testvérekért. Könyörülj meg rajtuk, hogy élő hitük legyen. Akiknek már kegyelméből megvan ez az élő hitük, nekik meg növeld a hitüket, állítsd őket szolgálatba, hogy a gyülekezetben, ahol eddig fészeklakók voltak, most fészekrakók lehessenek, hogy gondoskodjanak a fészek melegéről.

Kérünk, tégy alkalmassá bennünket is erre, hogy minden javunkkal, tehetségünkkel, tőled kapott ajándékunkkal egymás javára, épülésére lehessünk.

Kegyelmedből hallgass meg minket.

Ámen.

NE LÉGY HITETLEN, HANEM HÍVÓ

Keresztelés: 329,2 ének

2. Nem éltem még e föld színén: te értem megszülettél;
Még rólad mit sem tudtam én: tulajdonoddá tettél;
Még meg sem formált szent kezed,
Már elválasztál engemet,
Hogy társam légy e földön.

Istentisztelet után a 434. éneket énekeljük.

Drese A., Darmstadt, 1698.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du-lunk.
Küz- de- lem- re hív az é- let,
Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;
Fog-jad a ke- zünk, Míg meg-ér-ke-zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Éltünk végeig, És, ha roska-
dozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg
elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700 – 1760.